

1

Owen

Het huis ligt afgelegen. Het is omringd door bomen en staat midden op een goed onderhouden gazon. In een hoek van de tuin zie ik een speeltoestel en op de stoep voor het huis staat een eenzame driewieler. Hoewel de lente in het Midwesten nog maar net is begonnen, heeft iemand al met pastelkleurig krijt een hinkelbaan getekend. Een bord bij de voordeur meldt dat de woning elektronisch wordt beveiligd door ADT, en als ik aanbel klinkt er geblaf, gevolgd door het geluid van hondenpoten op de vloer.

De vrouw die opendoet heeft een baby op haar arm, en twee peuters hangen aan haar rok. De hond, een grote golden retriever, gromt maar blijft gehoorzaam staan. Ik hoop maar dat ze hem niet naar buiten laat. Vanachter de glazen tochtdeur, die vast en zeker op slot is, zie ik dat ze haar blauwe ogen tot spleetjes knijpt. Het glas dempt haar stem, maar toch kan ik haar verstaan als ze zegt: 'Wat kan ik voor u doen?' Begrijpelijk dat ze op haar hoede is. Dat zou iedereen zijn die op het platteland woont, wiens verhaal overal bekend is en over wiens vermogen een vertekend beeld bestaat.

'Is je man in de buurt?' vraag ik.

'Hij is boven. Aan de telefoon,' zegt ze.

'Ik zou jullie graag allebei willen spreken. Vind je het erg als ik even wacht?'

Ze heeft hier geen zin in. Dat kan ik zien aan de manier waarop ze de kinderen achter zich duwt, haar schouders recht en haar kin iets opricht.

Aha, ze is een vechter. Dat verbaast me eigenlijk niets.

‘Misschien kun je beter een andere keer terugkomen,’ zegt ze. Als ze aanstalten maakt om de deur dicht te doen, komt er een stoffige pick-up de oprit opgereden en zie ik een golf van opluchting over haar gezicht trekken.

De man achter het stuur trapt op de rem en stapt al uit nog voor de auto goed en wel stilstaat. Met een argwanende uitdrukking op zijn gezicht loopt hij op me af. Argwanend en boos. Ik ben ouder dan hij, maar qua haarkleur en postuur lijken we genoeg op elkaar om voor broers aangezien te worden.

Hij kijkt naar de vrouw in de deuropening. ‘Blijf daar.’ Dan draait hij zich naar me toe. ‘Wie ben je en wat kom je hier doen?’

‘Ik zou jullie graag willen spreken.’

‘Kennen we jou?’

‘Nee.’ Ik stop mijn handen in mijn zakken en herinner mezelf aan de reden van mijn bezoek. ‘Mijn naam is Owen Sparks.’

De man kijkt me nadenkend aan. Hem lijkt mijn naam niets te zeggen, maar zijn vrouw weet het meteen. Als ze verschrikt naar adem hapt, kijken we beiden haar kant op.

‘T.J.,’ zegt ze. Ze doet de deur wijd open zodat we haar kunnen verstaan. De hond rent als een speer naar buiten en begint druk aan me te snuffelen, maar ziet me gelukkig niet als een bedreiging. ‘Dat is de man die vermist werd. De man van wie het spoor doodliep op de Malediven. Weet je nog? Hij heette Owen Sparks.’

Dan begint hem iets te dagen. Allebei kijken ze me aan alsof ik een geestverschijning ben. ‘Ben jij degene die de hut heeft gebouwd?’ vraagt hij.

‘Ja.’

‘Maar je bent niet Knook.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee.’ Ik hoef niet te vragen wie ze bedoelen. Ik hoef niet te vragen wie Knook is.

Hun nieuwsgierigheid wint het van hun wantrouwen en ze nodigen me uit binnen te komen. Ik begrijp hun aarzeling, hoewel ik er toch keurig uitzie in mijn spijkerbroek en overhemd met lange mouwen, die ik een paar dagen geleden heb gekocht. Mijn haar is een beetje lang, maar wel gewassen. Ik heb me zelfs geschoren, iets wat ik niet elke dag doe.

Anna houdt de deur open en verplaatst de baby van de ene naar de andere heup. ‘Papa!’ roepen de twee oudere kinderen als T.J. naar binnen gaat. Ze springen joelend in zijn armen en hij geeft ze allebei een knuffel. Dan zet hij ze weer op de grond en geeft Anna een kus.

‘Alles goed?’ vraagt hij.

Ze knikt glimlachend, en hij drukt een kus op het hoofdje van de baby.

Ik loop met ze mee. ‘Hoe oud zijn jullie kinderen?’

‘De tweeling wordt twee in juni,’ zegt Anna. ‘Josie, Mick, zeggen jullie niet even hallo tegen deze meneer?’

Bij het horen van de naam Mick stokt de glimlach op mijn gezicht, maar gelukkig valt dat geen van beiden op. De kinderen zijn verlegen en willen me geen gedag zeggen. Ze mompelen iets en verstoppen zich achter hun ouders.

‘En dit is Piper,’ voegt Anna eraan toe. Ze woelt door het weinige haar op het babyhoofdje. ‘Ze is zeven maanden en ze kruipt overal naartoe. Het duurt niet lang meer voor ze begint te lopen en dan krijg ik het nog druk met haar.’

‘Hoe heb je ons gevonden?’ vraagt T.J. terwijl hij zijn jas uittrekt.

‘Via internet.’ Het had even geduurd voor ik hun adres had gevonden, maar als ik er echt voor ga zitten ben ik heel goed in het opsporen van mensen. Ik vertel hun niet hoelang ik niet online ben geweest of dat hun namen onmiddellijk opdoken zodra

ik 'Malediven' in de zoekbalk had getypt. Ik was eigenlijk naar iets heel anders op zoek geweest, maar wat ik in plaats daarvan vond greep me zo aan dat het een week duurde voordat ik in staat was alles door te lezen.

En het duurde nog langer voor ik de moed kon opbrengen om hierheen te komen.

'Kom binnen,' zegt T.J.

Ik volg hem de keuken in.

'Wil je iets drinken?'

'Nee, dank je.'

'Echt niet?' vraagt Anna. 'Ik heb cola, vruchtensap, ijsthee, bier en mineraalwater.'

'Nee, echt niet.'

'Als je van gedachten verandert laat je het maar weten,' zegt ze. De glimlach die ze me toewerpt licht haar hele gezicht op. Ze is een natuurlijke schoonheid met grote, blauwe ogen, die meteen de aandacht trekken. Ik snap heel goed waarom hij zo gek op haar is. Ze loopt naar het fornuis waar iets in een pan staat te pruttelen, en ik kijk op mijn horloge. Het is bijna halfzeven. Etenstijd. Ik had niet zo laat moeten komen. Het is waarschijnlijk spitsuur in het gezin.

Als T.J. op een stoel aan de keukentafel neerploft, geeft Anna de baby aan hem. Het ruikt heerlijk in de keuken, en als de keukenwekker afgaat, haalt Anna een bakplaat met knoflookbrood uit de oven. De tweeling rent in en uit, maar Anna manoeuvreert handig om het speelgoed en de kinderen heen.

'Rustig aan, Mick,' zegt T.J. als de jongen tegen de tafel botst. 'Gaat 't?'

Mick knikt. Zo te zien heeft hij zich geen pijn gedaan.

'Ga maar met Josie in de kamer spelen, oké? Het eten is zo klaar.'

'Oké,' antwoordt de jongen.

De chaos en het lawaai in het huis doen me denken aan het dorp waar ik woon. Daar wemelt het van de kinderen, de mees- te blootsvoets en allemaal vechtend om aandacht.

T.J. gespt de baby vast in een kinderstoel en giet de pasta af terwijl Anna de sla mengt en borden uit de kast pakt. Ze roepen naar de kinderen dat ze hun handen moeten wassen. T.J. dekt de tafel. Ze vormen een goed team. Ze werken efficiënt en klagen nergens over. Mijn zus en haar man hadden altijd ruzie over wie er aan de beurt was om de telefoon op te nemen of pizza te bestellen. Ik heb ze zelfs een keer een muntje zien opgooien om te beslissen wie de luier van hun zoon moest verschonen. Ik heb mijn zus al jaren niet gezien en hoewel ik het jammer vind dat ik geen deel uitmaak van het leven van mijn neefje moet ik toegeven dat ik haar eigenlijk niet mis.

‘Eet je mee?’ vraagt Anna.

Ik kijk naar de tafel en zie dat ze een extra bord hebben neergezet. ‘Ja,’ zeg ik. ‘Heel graag.’

Tijdens het eten stellen ze me een paar basale vragen. Hoe ben ik op hun eiland terechtgekomen? Ik antwoord dat ik een piloot had ontmoet die me ernaartoe wilde vliegen. Op de vraag hoe lang ik er ben geweest, antwoord ik vijftien maanden. Ze willen weten hoe oud ik ben. Ik antwoord vierendertig. Aan de manier waarop ze zich naar voren buigen kan ik zien dat ze dolgraag meer willen weten.

‘De rest van onze vragen bewaren we voor straks. Eerst brengen we de kinderen naar bed,’ zegt T.J. Hij kijkt Anna aan. Ze knikt instemmend.

‘Oké,’ zeg ik. Ze zijn zo aardig dat ik me alleen nog maar rotter voel om wat ik ze moet gaan vertellen. Als ik me hun reactie voorstel, krijg ik geen hap meer door mijn keel. Toch probeer ik mijn bord leeg te eten. Dat is wel het minste wat ik kan doen.

Ik kijk toe hoe ze na het eten samen afruimen en de vaatwasser vullen. Als ik mijn hulp aanbied, geeft Anna me een nat washandje en wijst naar de kinderen. Ik glimlach en maak zachtjes pratend de gezichtjes en handjes schoon. De kinderen vinden het prima; de baby lacht naar me en draait haar gezicht telkens weg alsof het een spelletje is.

‘Je kunt goed met kinderen omgaan,’ zegt T.J. ‘Heb je ze zelf ook?’

‘Nog niet.’ Officieel heb ik een dorp vol met kinderen, maar niet eentje is van mij. Althans, niet biologisch. Toen ik pas was verhuisd naar het dorp wist ik niets van kinderen. En ik vond de manier waarop ze me aankeken eigenlijk een beetje eng, alsof ze van mij verwachtten dat ik ze kwam redden.

Inmiddels weet ik dat ze alles geweldig vinden wat ik voor ze doe. Als je niets hebt, ben je snel tevreden.

‘Wat wordt het? *Caillou* of *Dragon Tales*?’ vraagt T.J. aan de tweeling.

‘*Dragon Tales*,’ roepen ze.

‘Eén aflevering en dan naar bed.’

‘Oké,’ zeggen ze en ze rennen de kamer uit.

‘Ik zal de DVR voor ze aanzetten,’ zegt Anna, als ze met de baby op haar arm voor T.J. gaat staan. ‘Ik ga dit dametje in haar bedje leggen. Ze valt bijna in slaap.’

De baby glimlacht met haar ogen half dicht. T.J. geeft haar een kus. ‘Welterusten, lieverd. Slaap lekker.’

Zodra ze de kamer uit zijn draait hij zich naar me toe. ‘Wil je misschien een biertje? Zelf kan ik er wel een gebruiken.’

Hij weet niet half hoezeer ik naar een borrel snak. Ik zou hem eigenlijk moeten zeggen dat hij beter het sterkste kan pakken wat hij in de kast heeft staan, maar ik zeg dat een biertje prima is.

‘Ga maar vast in de woonkamer zitten, dan haal ik ze even.’

Ik loop door een korte gang, op de voet gevolgd door de hond. De tweeling ligt op een grote berg kussens voor de televisie. Op

het scherm zijn een meisje en een jongen in gesprek met een roze draak.

Ik ga zitten in een grote fauteuil en buig me voorover om de hond achter zijn oren te krabben. Hij ploft neer aan mijn voeten. Als T.J. met de biertjes binnenkomt, zegt hij: 'Zo te zien vindt Bo je aardig. Hij is waarschijnlijk dolblij dat je niet hebt geprobeerd om paardje op hem te rijden.'

'Hij is anders een goede waakhond. Hij sloeg meteen aan toen ik aanbelde.'

'We krijgen hier niet vaak bezoek. Maar het is fijn dat hij nog steeds weet wat hij moet doen.' T.J. zet een flesje bier op het bijzettafeltje naast mijn stoel.

'Dank je,' zeg ik.

Hij gaat tegenover me op de bank zitten. 'Het is niet te geloven dat je hier bent. We dachten...' Zijn stem sterft weg en zijn blik gaat naar Mick en Josie. 'We dachten dat je d-o-o-d was.'

Het woord roept zo'n intens beeld bij me op dat ik huiver.

'Hé, gaat 't?' vraagt T.J.

'Jawel.' Ik kan zien dat hij me het liefst honderden vragen zou willen stellen, maar hij kijkt weer naar zijn kinderen en zegt niets.

Anna komt de kamer in en waarschuwt de tweeling dat ze meteen na de film hun pyjama aan moeten trekken. Ze protesteren nauwelijks.

'Is Piper lief gaan slapen?' vraagt T.J.

'Ze was meteen vertrokken,' zegt ze.

'Ik heb een fles wijn voor je opengetrokken. Hij staat op het aanrecht.'

'Kijk, dat is nou de reden waarom ik met je ben getrouwd.' Ze buigt zich over hem heen en geeft hem een kus.

'Een van de vele, hoop ik,' reageert T.J. lachend als ze wegloopt. 'Ja, toch?' roept hij haar na.

Anna komt terug met een wijnglas in haar hand. Ze gaat naast

T.J. zitten en neemt een slokje. 'Waar logeer je, Owen? En hoe lang ben je van plan te blijven?'

'Dat weet ik nog niet,' zeg ik. 'Ik verblijf in een hotel in de stad.' Mijn vertrek is een beetje afhankelijk van de manier waarop dit gesprek zal verlopen. Voor hetzelfde geld ben ik zo weer vertrokken.

Als de aftiteling van de serie begint pakt Anna de afstandsbediening en zet de tv uit. 'Bedtijd,' zegt ze.

'We zijn zo terug,' zegt T.J. Hij geeft me de afstandsbediening. 'Kijk maar of er iets is wat je wilt zien.'

Ik pak de afstandsbediening van hem aan maar laat de tv uit. Ik heb geen idee waar ik naar zou willen kijken. In plaats daarvan neem ik nog een slok bier en kijk om me heen. De kamer is ingericht met comfortabele meubels. Ik zie mooie sierkussens, grand foulards en een grote vaas met bloemen. Foto's van familie en kinderen pronken in zilveren lijstjes op het dressoir. Ik kan me niet voorstellen hoe het voor hen moet zijn geweest om drieënhalp jaar op dat eiland te zitten. Geen water-vliegtuig dat op gezette tijden eten en water kwam brengen. Geen boeken, geen kranten. Geen satelliettelefoon. Geen week-enduitstapjes naar Malé als ze zich een keer verveelden of onder de mensen wilden zijn. Helemaal niets, behalve datgene wat er al op het eiland was of toevallig aanspoelde. Na alles wat ze hadden meegemaakt moet hun huis nu wel als een veilige haven voelen.

Terwijl ik nadenk over wat ik straks tegen ze zal zeggen, komen ze na een kwartier weer de kamer binnen.

'Wil je nog een biertje?' vraagt T.J.

Ik wil nee zeggen, maar dan besef ik dat mijn flesje leeg is. 'Graag,' zeg ik. 'Dank je.' Ik heb al zo lang geen alcohol gedronken dat ik het nu al begin te voelen. Maar ik ben ook rustiger, wat weer gunstig is.

T.J. neemt het lege flesje mee naar de keuken en komt terug

met een koud biertje voor ons allebei. Anna nestelt zich op de bank en pakt haar glas wijn terwijl T.J. naast haar gaat zitten.

‘Ik weet niet waar ik moet beginnen,’ zeg ik.

‘Begin maar bij het begin, Owen,’ zegt Anna. ‘Vertel ons alles.’